

Yasunari Kawabata

Water

Vlak nadat zij als verse bruid uit het moederland was aangekomen, werd haar man overgeplaatst naar het weerstation in de Xingan bergen. Vooral dat je hier het water kopen moest, namelijk voor zeven Sen per olieblok, vervulde haar met afschuw. Het was troebel viezig water. Het idee daarmee je mond te spoelen of de rijst te wassen, maakte haar onpasselijk. Binnen zes maanden kregen lakens en wasgoed voorgoed een gele kleur. Bovendien vrozen dat jaar de bronnen al begin december dicht. Dan bracht de koeli ergens ijsblokken vandaan. Af en toe, maar dat kostte veel tijd, maakte ze uit het ijs een warm bad. Dat was nog bepaald geen luxe om je nu tenminste de botten van het verstijfde lijf te kunnen verwarmen; en als een verre droom herinnerde zij zich het bad vroeger thuis, waarin zij zich, met de bloesemwitte doek in haar handen, tot aan de schouders onderdompelde en haar armen en benen in het warme water zo mooi waren om naar te kijken.

“Ach, excuseert u mij, als u wellicht een beetje water over zou hebben, een klein beetje ...” kwam de buurvrouw langs, ze had een kleine aarden theepot bij zich. “Ik heb eindelijk de potten weer eens schoongemaakt, en plotseling, ik had voorzichtiger moeten zijn, was alles op.”

Het water was op, maar de vrouw had thee gezet; die deelde ze met haar.

“Ik zou willen dat het snel weer lente wordt, en dat ik bij het wassen zo naar hartenlust kan rondspetteren. Wat een heerlijk gevoel, als je het water gewoon kunt verspillen!”, zei de buurvrouw. De wens van een vrouw uit het - aan helder water zo rijke - moederland. Ongeduldig wachtte ze op het smelten van de sneeuw. Stroomde het water dan over de rand, het zou zich bereidwillig door de aarde laten opzuigen. En het eerste wat die aarde dan voortbracht zouden de scheuten van de paardenbloem zijn.

Toen ze de buurvrouw in het bad had laten stappen, stoomde de langs de noordelijke landsgrens rijdende trein het dal binnen. Tijd voor de nieuwsberichten. Ze hoorden meldingen van de situatie aan het Zuidfront.

“Wat is het reuze groot” verzuchtte de in het bad ondergedompelde buurvrouw met een zachte stem. Ze heeft gelijk, dacht de vrouw, zelfs het weerstation van mijn man in het Xingan gebergte en de hemel boven de Zuidzee zijn met elkaar verbonden; dit is het huidige Japan.

Ze liep uit het als dienstwoning fungerende huis naar buiten. Van de kleine takken van de lariks brokkelden de rijp-kristallen rinkelend

omlaag; het was als het vallen van de kersenbloesem. De wolkeloos
blauwe hemel deed haar denken aan de zee thuis. Naar hem sloeg ze haar
jonge ogen op.